

meget usunde Forhold. Det kan betyde, at nu er man naaet ned til Bunden, naaet derhen, hvor man i dyre Domme maa bøde for Fortidens Letsindighed, maa tage den sure Svie efter den søde Kløe. Hvis det ærede Medlem, som jeg desværre ikke ser i dette Øjeblik, havde kendt noget til den internationale Handelsstatistik, havde han neppe draget en saa dristig Slutning, som han gjorde. Han vilde da have vidst, at Lande som f. Eks. Rusland, Serbien og Rumænien have en ganske glimrende Handelsbalance; mellem Aar og Dag udføre de betydelig større Vareværdier, end de indføre, og de skulde altsaa efter det ærede Medlems Opfattelse nu være i den mest blomstrende Forfatning, men jeg tror dog ikke, at de 3 Lande med nogen Grund kunne opstilles som efterlignelsesværdige Idealer.

Det ærede Medlem pegede særlig paa Landbrugets gode Kaar. Nu skyldes disse vistnok delvis, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) ogsaa pegede paa, klimatologiske Undtagelsesforhold, Miskæmpe i flere af de med Danmark konkurrerende Stater. Men i øvrigt er der et ejendommeligt Forhold, hvad min ærede Partifælle fra Aalborg (N. C. Christensen) ogsaa fremdrog, som absolut ikke taler til Gunst for den optimistiske Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde gældende, nemlig at den Stigning i Jordpriserne, som nu i en lang Aarrække er fortsat, i 1910 er bleven standset, og at Hushartkornet ganske vist er vokset en lille Smule i Pris, men kun en ren Ubetydelighed, og at Gaardhartkornet endogsaa er gaaet ned i Pris. Det ærede Medlem fra Kellerrup (N. P. Jensen) sang sidste Aar en af sine statistiske Hymner til Forherligelse af det danske Landbrugs gyldne Kaar netop med Jordprisernes Stigning som Motiv. Hvad mon det ærede Medlem nu mener om den Standsning i Prisstigningen, som er indtraadt? Og selv om ganske vist Priserne paa Landbrugsprodukter i den allersidste Tid have været i stærk Vækst, er det vel overmaade behageligt for Landmændene, men jeg tror ikke, det føles som en lignende Velsignelse for Arbejderklassen og for Byernes Middelstand. Det virker ikke netop til at forøge deres Skatteevne, at de nu skulle betale en enormt forøget Pris paa Flæsk og Kød, Øl, Mælk, Æg, Grøntsager, Fedt o. s. v. Tværtimod, det virker sikkert til en meget kendelig Nedsættelse af deres økonomiske Kaar og Evne til at svare de nye Skatter, naar vi, som Tilfældet har været, have set Priserne paa Fødevarer blot i de sidste to Aar stige med 5 pCt. Og det saa

meget mere som denne Prisforøgelse er indtraadt netop paa et Tidspunkt, hvor Arbejdsløsheden har hærget saa stærkt en Aarrække igennem og vedblivende hærger, som den gør, saaledes at det for et Par Aar siden maatte antages, at henved en Femtedel af de københavnske Arbejdere gik ledige Aaret igennem. Hvis det ærede Medlem for Horsens Landkreds havde haft Lejlighed til at se ind i Arbejderhjemmene baade i Hovedstaden og ude i Provinserne og i øvrigt vist ikke mindst i Arbejderhjemmene ude paa Landet, hvor Arbejdsløshed og Dyrtid nu i en Aarrække igennem have virket sammen om at udpine Familiernes Økonomi, tror jeg, at hans Tone maaske vilde have været en noget anden.

Al Tale om, at Stillingen nu er betydelig gunstigere, end den var før, og at Nationen nu „uden alt for store Vanskeligheder vil være i Stand til at bringe de økonomiske Ofre, som kræves“, synes jeg under saadanne Forhold nærmest lyder parodisk. Men det er i øvrigt kun et karakteristisk Udslag af den politiske Psykologi, som behersker det ærede Medlem og hans Parti, et Udslag af, at de i alt for høj Grad identificere sig selv og deres Standsfæller med den danske Nation, at de, naar der er Tale om den danske Nation og dens Interesser og Velfærd, i alt for høj Grad have Proprietærernes og Gaardmændenes Interesser for Øje og i alt for ringe Grad den øvrige Befolkning. At de store Gaardmænd og Proprietærer meget vel ville kunne bære den nye Skattebyrde, som de faa at bære, uden at segne i Knæ under den, det er der neppe Tvivl om, men nu er det saa viseligt indrettet, at det kun bliver en ringe Brøkdel af disse Skattebyrder, der kommer til at falde paa deres Skuldre, medens den store Hovedmasse træffer den øvrige Del af Befolkningen, ikke mindst Fattigfolk. Om deres Skatteevne ogsaa vil vise sig effektiv, staar for mig som mere end tvivlsomt. At det netop er under en saadan Situation, hvor Forholdene i Forvejen ere saa alvorlige, for ikke at sige fortvivlede indenfor den store Masse af Befolkningen, at de nye Skatter skulle paabyrdes Befolkningen og bidrage deres til at gøre Situationen endnu mere alvorlig, det afslører for det første i endnu grellere Farver disse Lovforslags udbytteriske Karakter, men det taler tillige stærkt imod, at Skatterne virkelig ville give det, der loves. Hvor intet er, har jo selv Kejseren tabt sin Ret, og det kunde jo være, at selv om der nu bliver draget nok saa stærkt i Pumpestangen, vil det vise sig, at Skatteevnen er løben tør, at der vil flyde langt mindre ind, end